

Forkert jul

Af Anne Hilgaard

Gaudia er skytsengel for en familie, som sagtens kan klare sig selv. Det er godt det samme, for Gaudia er temmelig ung og noget sløset. Og forresten har man ikke sin skytsengel som en magisk tjener, der klarer det hele for een. Man gør klogt i at vente for rødt lys og ikke lege med tændstikker i sengen og sådan.

Hvis man havde skytsengle til at blande sig hele tiden, så ville ens liv være anderledes. Så kunne alting reddes og alting laves om. Så var der ingen grund til at gøre sig umage eller blive ked af det, og sådan er det jo ikke.

Skytsengle er der for at holde øje med os, så Gud altid kan vide, hvordan vi har det. Og det sker måske engang imellem, at englene blander sig ganske lidt, så det lille barn får øje på en bil på gulvet og selv kravler ned fra vindueskarmen, eller regnen slukker de flammer, som kunne være blevet til ildebrand. Så får folk gåsehud, for det er næsten, som om nogen har passet på dem.

Men andre gange går alting galt, og så er der ingen, som tror på engle mere. Og det er i grunden lidt dumt, for når noget går galt, og vi har det svært, så har vi jo allermost brug for, at Gud ved det.

Hvert år i december hænger Gaudias menneskefamilie en engel op i entréen, en smuk lille engel med vinger af silkepapir, og Gaudia tænker, at så regner de nok lidt med engle alligevel. Selvom familien helst vil klare sig selv, - og Gaudia skal nok blande sig udenom - , vil hun gerne have dem til at forstå, at de ikke er alene.

Gaudia er der, hun ser det meste, hun ved, hvordan de har det, og hun gyser den dag, den forkerte jul begynder.

Den forkerte jul begynder, da familiens mor står på en parkeringsplads og mangler sine handsker. De ligger, hvor hun har lagt dem, og Gaudia kunne godt fortælle hende hvor: i kassen med "Tag ti æbler for tyve kroner"; men Gaudia gør det ikke, og moderen får dem heller aldrig tilbage, selvom de er næsten nye. Og et øjeblik senere har hun glemt dem, for i bare befippelse har hun lukket bagklappen på bilen og taget et par skridt hen mod butikscenteret, før hun standser.

Nu ligger bilnøglen og tasken og pengene og mobiltelefonen inde i bilen sammen med en masse dyre julegaver og en masse dejlig julemad, som gerne skulle i sikkerhed i fryseren og i køleskabet meget snart.

Selma, det hedder moren, går en tur rundt om bilen. Alle døre er låste, alle vinduer er lukkede. Så tilbage til centeret. Der må vel være nogen, som ved, hvordan man kommer ind i en låst bil.

...Og det er der.

Gaudia kunne måske godt have sendt fyrene hen til en anden bil, så det gik ud over nogen andre, men det ville ikke være videre engleagtigt.

Da Selma en halv time senere vender tilbage sammen med en vagtmand, er bildøren brækket op. Og alt er væk – undtagen bilen, som er meget trafiksikker og ikke vil køre, når bildøren står åben. Og bildøren kan ikke lukkes. Låsen er helt krøllet.

Vagtmanden er flink. Selma får lov at låne en telefon, så hun kan ringe til sin mand, som godt nok ikke tager telefonen, til banken, at hendes Dankort skal spærres, til telefonselskabet, at det skal mobilen også, til politiet og til Falck, som desværre ikke kan sige noget om, hvor lang tid hun skal vente, for det er dårligt vejr.

To timer og ti minutter. Gaudia bliver hos Selma så længe, for Selma er virkelig ked af det, og de tænker meget på børnene, som tror, at deres mor kommer til juleklippedagen, og at de skal hjem og bage pebernødder.

I stedet kommer deres far kl. 5 – lige fra arbejde. Og det kan han jo ikke gøre for. Og det kan mor jo heller ikke. Og Mimi kan ikke gøre for, at hun græder lidt, for hun havde faktisk glædet sig, og Jakob kan ikke gøre for, at han er sur, for han havde også glædet sig, og for resten er det pinligt, når ens lillesøster hyler.

Og hele aftenen ligger Jakob og Mimi foran fjernsynet, for de kan alligevel ikke spise noget. Og forældrene gider ikke skændes med dem om aftensmaden. De sidder i køkkenet og regner på elendigheden, hvor meget, der er stjålet, og hvor dyrt det kan blive. Hvornår man mon hører fra forsikringen, hvor lang tid der vil gå, før de kan hæve penge på kontoen igen, og hvornår værkstedet har bilen klar.

Gaudia har forfærdelig ondt af sin familie den aften. Ingen penge, dårlig tid og slet ingen julestemning.

Det bliver så dag nr. 1 i den forkerte jul, og selvom bilen bliver klar allerede næste dag, og banken er meget hjælpsom, og forsikringsselskabet lover at betale det meste, så sidder Gaudias familie bare i uheld.

Og selvom familiens far tager en ekstra fridag om fredagen, så han kan køre afsted og købe de samme gaver og den samme julemad een gang til, og selvom han faktisk finder det spil, mor ikke kunne finde, og får fat i en meget større and, så er julen stadigvæk forkert.

Lynlåsen knækker i Mimis vindjakke. Far knækker en tand på en brændt mandel, en dag springer der tre elektriske pærer, og det bliver så mørkt, at Jakob går ind i en kommode og får et stort blåt mærke.

Så har de glemt at sende julekort til familien i Norge, så kan de ikke finde den nisse, som de plejer at sætte på køleskabet, så er brunkagerne ikke nær så sprøde, som sidste år, og det røde karton er en helt forkert farve rød.

Det er ikke sjovt at være skytsengel for sådan en uheldig familie. Gaudia har aldrig oplevet magen. Hun ser det hele, Gud ved det hele. Men det hjælper ingenting, for far og mor og børn vader lige gennem entréen uden at se den lille engel med vingerne af silkepapir.

De har så travlt med at tælle uheld, at de slet ikke har tid til regne med engle. De er så optaget af ærgrelser, at de tror, Gud er ligeglad med dem.

De har fuldstændig glemt, at vi har julen, fordi Gud ikke var ligeglad med os mennesker. Og at Jesus blev født til verden for at dele glæder og sorger og bøvler og ballade med os mennesker.

Men tidlig morgen den 24. december bestemmer Gaudia, at nu kan det være nok.

Det er da synd for hendes familie; men nu er hun træt af at høre om forkert jul. Jul er jul. Og hvis man tror, det kun kan blive jul på en bestemt måde, så skal man da nok komme i dårligt humør. Hvert år er vel jul på sin egen måde.

Og det kan man da sige sig selv, når man tænker på, hvordan det hele begyndte den første julenat.

Den 24. december kl. 7.08 begynder Gaudia at blande sig. Da standser vækkeuret, hele familien begynder at drømme, og de drømmer alle fire det samme.

Gaudia tager dem med til Betlehem, og det er ingen hyggetur.

De ser Josef og Maria komme til Betlehem, hvor trætte de er – og alt for langt hjemmefra.

De følger dem gennem byen fra den ene dør til den anden, og ingen steder er der plads.

De hører Maria stønne og forstår, at det ikke kan vente meget længere, for nu er barnet på vej.

De græmmer sig, da de står i stalden, for den er ikke nær så hyggelig, som de havde tænkt sig. Der er støvet og beskidt og fuld af fluer.

De ser sig om efter lys og rent vand og nogen, som har forstand til at hjælpe Maria, som ligger der og vrider sig på gulvet.

Og da alting flyder i blod og fostervand, spørger de sig selv, hvordan det her skal gå godt?

Men så er barnet der, og med eet ser alting anderledes ud. Han er så fin. Og Maria og Josef er så trætte og lykkelige, og ude over marken lyder der englesang.

”Ære være Gud i det højeste og på jorden!

Fred til mennesker med Guds velbehag!”

Da vågner de, og det er ikke engang lyst endnu. Til gengæld er det jul. Det er jul lige meget, hvad der går galt.

Det er jul, selvom det aldrig bliver helt perfekt.

Og det er jul selv for dem, som er kede af det.

Gaudia kan se forskellen med det samme.

Det er jul, fordi Gud aldrig bliver ligeglad med os.

Det er jul, og Jesus blev født til verden for at dele bøvler og ballade, glæder og sorger med menneskene.

Og den lille engel i entréen drejer rundt om sig selv af bare glæde.